

ZANZARA

DEM SOM VANDRER MED DØDEN

METTE MIKA WERNER

KRABAT

METTE MIKA WERNER

ZANZARA

DEM SOM VANDRER MED DØDEN

1

KRABAT

Hokasaz Driz

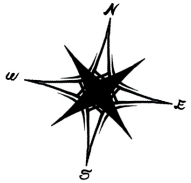
Attawa
Bjergpasset
Jengene

Port Elekra

Atonstatuerne

Izaniasseten

Fortuna

INDHOLD

Kzita	11
Angreb på Fortuna	21
Markedspladsen	33
Slave	45
Fest	53
Guldmønten	59
Byporten lukker	71
Hemmeligheden	81
De fire horn	91
Ørkenryttere	101
Mørke	111
Bræk, tørke og kløe	117
Minekrigen	133
Sjælevandring	143
Braget	153
Reptil	163
Ranier	175
Nattens fordømte døde	181
Sandstorm	189
Mutant	199
Den sorte ghangar	207
Ørkenryttere	223
Måstu	237
Mod Attawa	245
Tak	254
Mette Mika Werner	256

”Styrke kommer fra ukuelig vilje.”

Kzita-ordsprog

KZITA

Jeg løb op ad trapperne til terrassen med opstemte, hurtige skridt og hørte svagt min mors hviskende besværgelse og en rytmisk klingende lyd fra eliksirbordet inde i huset. Hun var ved at røre rundt i en mikstur. Det røde forhæng foran døren blafrede let i den lune vind.

Omkring vores husvogn var alle i gang med at pakke. Muntre stemmer blandende sig med hastige skridt og lydene fra de mange urolige dyr.

”Det er snart aften!” Jeg rev det lette forhæng til side.

”Zanzara, du fik mig næsten til at spille,” sagde mor uden at tage øjnene fra den lyserøde blanding, hun stod

med i hånden. Det var helt sikkert en kærlighedseliksir som dem, hun solgte på markedspladsen. I hendes bod, Sina Zelida, kunne man få horoskoper, håndlæsning og sjælelæsning og købe eliksirer, lykkeamuletter og magiske vedhæng. Hun lavede også besværgelser for kærlighed, lykke og helbred.

Jeg greb en klud og en skindsæk med vand og vaskede hurtigt mit ansigt. Jeg opgav på forhånd at gøre noget ved mit hår. Der var et par fletninger, men det meste hang løst. Det var svært at rede, når der kom for meget sand i det. Hvilket var altid. Jeg vendte hovedet nedad og rystede håret. Det måtte være godt nok for nu.

Mor grinede let bag mig, og jeg drejede omkring.

”Skal jeg flette dit hår?” spurgte hun og tog et drys af de fintkværnede urter fra eliksirbordet og dryssede ned i den lyserøde mikstur. Hendes mørke hår var bundet i en blød, lang fletning, der lå hen over den ene skulder og fortsatte til under brystet.

”Nej tak, mor. Det er lige meget.” Jeg slog håret væk fra ansigtet og rettede mine to lag øjenvipper, der beskyttede mod de fineste sandkorn. Vores kindben var

højere end menneskers, næserne lidt fladere, og vi havde skrående øjne med lange øjenvipper. Mennesket kaldte os ørkenfolket eller *dem, som vandrer med døden*. Men vi selv kaldte os sønner og døtre af ørkenen. *Kzita* på vores eget sprog.

Hun rystede let på hovedet.

”Skift i det mindste dit tøj, lille stormvejr.” I hendes bløde stemme kunne jeg høre et smil.

Jeg tog den snavsede arbejdskjole af. Min nøgne skællede hud var sandfarvet som ørkenen omkring os. Som en kamæleon tilpassede vi os til vores omgivelser. Vi i Tzaniaørkenen havde lyse, sandfarvede skæl med et svagt iriserende skær, mens andre, der levede i oaser, kunne have mere grønne farver. Og, hvis man havde magi i sig, ville farverne fra ens magi vise sig omkring øjnene og i markeringer på kroppen. Min mor havde flotte lyserøde mønstre, især på hænderne. Hun var en eliksirske og sandsigerske med meget stærk intuition, specielt for kærlighed. Jeg havde endnu ikke været på min første sjælevandring, og mine farver havde ikke vist sig. Mit blik gled op på væggen ved siden af vindeltrappen, hvor min

søster Zinza havde sat sit mærke, inden hun tog på sin sjælevandring. Det sorte symbol var falmet med tiden, men ikke mit savn.

Jeg tog min korte, lyse sommerkjole over hovedet og lod det lette stof glide ned over min krop.

”Du kan løbe op til far, så snart du har pakket dine ting.” Mor hældte noget pulver i glasset. Der lød et lille puf fra miksturen, og en paddehat af pink røg steg til vejrs og emmede ud imellem de tørrede bundter af urter, der hang fra loftet.

Det ville ikke tage længe at pakke de få ejendele, vi havde. For mange ting binder folk fast, sagde mine forældre altid. Jeg stillede mine tegneting og et par bøger tilbage på hylden over min seng. Langs den modsatte væg var et stort reolsystem, hvor jeg lagde min eliksiræske.

Min mor hviskede svagt, og jeg fornemmede en sitrende energi fra eliksirbordet for enden af reolen, hvor hun stod. Jeg rystede arbejdskjolen, foldede den og lagde den bagerst i vognen under vindeltrappen, der drejede hen over min seng og op under loftet, hvor mine forældre sov.

”Det var hurtigt,” grinede mor, der var ved at hælde

den lyserøde væske i små flasker.

”Jeg har fodret dyrene. Er der mere, jeg skal gøre?” Jeg tog mit sandfarvede, lange ørkenklæde på. En stor hætte hang ned ad ryggen på det løse stof. Når sandstormene rasede, slog jeg hættten op og var skærmet mod de hvirvlende sandkorn, der blev til små projektiler.

”Nej, det behøver du ikke. Vi er næsten klar,” sagde hun med et smil, og jeg bemærkede et glimt i hendes øjne.

”Glæder du dig også?” spurgte jeg og bandt et bælte om livet.

”Ja. Der er noget ved den her by. Den er ...” Hun tøvede et øjeblik. ”Dårlige energier.” Med et svagt hovedryst begyndte hun at sætte propper på de mange små flasker. ”Stik du bare af, lille stormvejr. Din far kan sikkert bruge hjælp i madvognen.”

Jeg løb op ad de støvede veje langs den høje fæstning, som omkransede menneskebyen Fortuna. Der lød latter og grove stemmer over mig. Jeg kiggede op mod gangbroen, der strakte sig langs toppen af muren. De bevæbnede vagter i røde kofter med Fortunas gyldne

symbol på brystet holdt øje med rovdyr og mutanter, men endnu vigtigere sørgede de for, at der brændte atonlys hele natten. Lysene beskyttede byen mod nattens fordømte døde – de evige vandrere, som strejfedes omkring i ørkenen efter solnedgang.

Mutanterne, som både angreb dag og nat, kunne intet stoppe. Ingen lys eller mure kunne beskytte mod dem. De frygtede intet. De deformede kødklumper var blodtørstige, voldsomme uhyrer, der kun havde ét formål: at skabe død og ødelæggelse.

Jeg passerede den kolossale byport og lagde en gylden zhir i hånden på portvagten. Han skulede og nikkede kort. Hurtigt skyndte jeg mig videre med hans brændende blik på min ryg.

I hovedgaden slentrede handlende langsomt forbi butikkerne og lyden af folk, der forhandlede om priser og vægt rungede mellem de sandfarvede bygninger.

”Meloner, friske moarisblade og nødder!” galede en ældre dame bag en trækærre fyldt med forskellige meloner og lærredssække, der bugnede med brune nødder og grønne blade.

Jeg kiggede nysgerrigt på butikkerne og de små handelsboder, som lå tæt side om side. Butiksejerne fejede sand fra gulvet og tørrede støv væk fra hylderne i en kamp, de aldrig ville vinde. Sandet sneg sig ind alle steder, og sandstormene sled på den høje mur og de mange huse, der lå skjult bag den.

Jeg standsede foran en butik, hvor et farvestrålende univers af tekstiler var spændt ud på høje stolper, så man kunne se de fine, snørklede mønstre. Solens stråler spillede i de mange farver, så det var et helt fortryllende syn.

”Kom væk herfra, din beskidte møgunge!” skreg en hidsig stemme bag mig. Jeg gispede og drejede forskrækket omkring. En høj, spinkel kvinde viftede truende sin kost efter mig.

”Væk med dig, din ækle, skællede ... Du skal ikke røre mine varer med dine beskidte fingre. Jeg ved godt, hvad du er ude på,” snerrede hun og svingede kosten efter mig.

Straks hoppede jeg baglæns og undgik slagene.

Med hårdt knugede hænder løb jeg videre ad den travle hovedgade mod markedspladsen. Det var vores

folks visdom ikke at bære vrede, men jeg fandt det ofte svært at leve op til ordene.

Mylo kom op på siden af mig. Han løb hurtigt; det havde vi konkurreret om mange gange, men nu blev han ved siden af mig.

”Hun er altid sur,” sagde han hovedrystende. ”I går anklagede hun mig for at stjæle fra hende.” Gruset under vores fødder knasede og hans mørke, tykke fletning svingede let med hvert skridt.

”Strengt. Hvad gjorde du så?” spurgte jeg med let sammenbidte tænder. Han virkede aldrig vred over byens behandling af os, mens jeg ofte rasede indvendigt og måtte bede forfædrene om hjælp til at slippe min vrede. Vi var ærlige folk, der delte alt imellem hinanden og aldrig stjal, som jeg havde set de fattige i byen være nødsaget til.

Jeg forventede et diplomatisk svar om, at han havde tilgivet hende straks og høfligt var gået videre, men et skævt smil bredte sig på Mylos læber. ”Jeg løftede op i mit klæde og drejede rundt, så hun kunne se min bare røv, og spurgte, hvor hun troede, jeg havde gemt tyvekosterne

hende.”

Jeg grinede. Selvom vi havde kendt hinanden hele livet, kunne han stadig overraske mig. Mylo var altid intelligent og velovervejet, men med humor, der kunne boble frem når som helst, hvilket jeg elskede.

”Men jeg var ikke hurtigt nok. Hun nåede at daske mig over ballerne med sin kost,” tilføjede han med et glimt i de mandelformede brune øjne.

Jeg spruttede højt af grin, mens vi løb videre gennem den travle gade.

”Det gør faktisk stadig lidt ondt.” Han gned sig bagpå.

BAM!

Vi standsede brat. Alle mennesker i gaden stoppede også.

BAM!

Jeg stirrede på Mylo.

BOOOOOM!

Det kom fra sydsiden af byen. Der var stille et øjeblik.

Men så rumlede flere brag ind over os som torden. Straks lød der et kor af skrig fra de mange mennesker omkring byens butikker, og folk løb panisk i alle retninger.

ANGREB PÅ FORTUNA

”**M**utaaaaant! Mutant ved nordmuren,” råbte en mand, der kom løbende ned ad gaden. Endnu et gigantisk brag rumlede imod os efterfulgt af flere skrigende mennesker. Mylo og jeg kiggede hurtigt på hinanden og spurtede så i retning af muren.

En gruppe byvagter i røde kofter, bevæbnet med lange spyd løb samme vej som os, men vi skød hurtigt igennem gaden som to pile og overhalede dem. Fra stien til markedspladsen kom flere kzitaer løbende. Vores sandfarvede klæder blandede sig i mængden af byvagternes røde kofter. Lyden af døre og vinduer, der

blev smækket klaprede i gaden.

Vi drejede om bagerens hjørne og standsede forbavset ved synet af det kaos, der mødte os. En lang, dyb revne løb ned igennem muren, og en knurrende, snerrende lyd fra den anden side blandede sig med hårde bank. Murbrokker og puds skød ud af væggen med hvert slag og gjorde revnen større og længere.

”Den må være gigantisk,” udbrød Mylo.

Hans far, Ezki, stod allerede oppe på fæstningen sammen med Fortunas vagter og et par andre ørkenfolk. Der lød et højt klak, hver gang en armbrøst sendte en pil afsted og konstante svirp fra de mange bueskytter.

Mylo løb hurtigt mod muren og fik fat i et reb, der hang ned fra fæstningen. Så løb han op ad væggen, mens han med hænderne klatrede op ad rebet. Til sidst sparkede han sig fra muren og greb fat i gangbroen, hvor han kravlede op til flokken af ørkenfolk og byvagter.

Jeg tog tilløb og fulgte efter Mylo. Fra fæstningen rakte en hånd ned mod mig, og jeg greb den hurtigt.

”Det var du længe om,” sagde Mylo med et drillende smil, da han trak mig op. Der var virkelig langt ned.

Det gav et lille sug i maven, og jeg greb hårdt fat om gelænderet.

Under os knurrede mutanten og hamrede på væggen. Jeg tog et forsigtigt skridt frem i menneskemængden på den smalle gangbro og kiggede ned. Den gigantiske kødklump havde hvidlig hud med lilla blærer og tydelige årer, der løb under huden på de svulmende muskler. Den havde en halvbrynje af metal, der dækkede den ene skulder samt halvdelen af dens kæmpe muskelbulende overkrop. I stedet for hænder havde den lange kødøkser, den huggede ind i muren gang på gang. Tænderne var sammenbidte i det hårde, firkantede ansigt, og mørkt spyt drev ned ad hagen. Så vendte den hovedet op mod os og stirrede på mig med små, sorte, stikkende øjne. Jeg trådte et skridt tilbage.

”Krudtpile, nu!” råbte en vagt, og Ezki tog sigte med sin armbrøst.

Der lød et højt KLAK, og en glinsende pil med en sort spids skød igennem luften. Den borede sig ind imellem nakken og skulderen, hvor den gigantiske krop ikke var beskyttet af rustning, og eksploderede.

Vi trak os hurtigt tilbage og undgik en regn af små kødstykker og lilla snask, der fløj omkring. Der var et øjeblikks stilhed.

Så brølede mutanten.

Jeg kiggede forsigtigt frem med hænderne foran mit ansigt. En lang revne delte skulderen og overkroppen i et gabende sår, hvor blodet strømmede ud. Mutantens store kødøkse fløj tungt gennem luften og smadrede igen ind i muren med et kolossalt brag. Det rumlede som torden, og murbrokker skød ud af væggen.

”Zana og Mylo! Kom ned fra gangbroen!” Det var min fars stemme. ”Kom ned!” råbte han fra jorden, hvor han stod sammen med onkel Tulluze og flere andre kzitaer. Hans bekymrede blik indrammet af de blåligt farvede skæl omkring øjnene borede sig ind i mine, og panden faldt ned i strenge rynker. Hans mørke hår var bundet i en knold, og skægget var samlet ved hagen med en snor. Den lyse skjortebluse hang løst omkring hans store krop, og de mørke, sandfarvede bukser var spændt med læderstrimler, der snoede sig ned omkring de høje skindstøvler.

Med et dybt brøl slog mutanten igen på muren. Gangbroen rystede under mine fødder og rev sig løs, så den ene ende tippede ned mod jorden. Et kollektivt skrig lød fra pladsen. Jeg mistede balancen, men greb fat i rækværket. En ung dreng i rød vagtkofte gled hurtigt ud over kanten. Panikken lyste ud af hans opspilede, brune øjne. Han rakte hånden op mod mig, men det var for sent. Han landede på murbrokkerne langt under os med en radbrækkende lyd og blev øjeblikkelig stille.

”Neej!” hylede en byvagt, der havde fat i toppen af muren og stirrede ud over kanten. ”Den bryder igennem!”

Der lød endnu et brag fra mutantens store kødkløver, som smadrede mod væggen. Muren rystede og svajede, mens jeg klamrede mig til rælingen. Den anden ende af gangbroen knækkede af med et smæk, og alt forsvandt under mig. Jeg gispede. Det susede i maven, da jeg pludselig hang i luften. Et panisk kor af skrig rejste sig fra tilskuerne på jorden. Jeg greb febrilsk ud efter løse murbrokker, der også var på vej ned, og fik fat i rebet. Gangbroen ramte jorden med en buldrende larm. Sand

og murstøv hvirvlede omkring i en tæt tåge.

Jeg klamrede mig til rebet, der svingede let frem og tilbage. Mit hjerte hamrede, mens muren langsomt dukkede frem i støvet. En lang, trekantet revne brød ned igennem den. Og jeg hang lige foran. Mutantens små, kulsorte øjne stirrede på mig. Den hvidlige hud lignede voks eller stearin. Han tog armen tilbage og skulle til at slå. Jeg satte hårdt af på hans sammenbidte ansigt, og da rebet svingede tilbage, gled jeg hurtigt ned ad det stive reb, der brændte i mine hænder. Jeg gav slip et lille stykke over jorden og landede med et hamrende hjerte, der sad helt oppe i halsen.

”Zanzara!” brølede fars stemme. Jeg fik øje på ham, i samme øjeblik som mutanten smadrede igennem resterne af den kollapsede mur, så sten og murbrokker ramlede ned over pladsen.

En stor kampesten susede mod far, der hurtigt dukkede sig. Stenen fløj over ham og ramte en tilskuer, der blev slynget bort og mast op ad bageren på hjørnet, så hele bygningen rystede. En anden blev fanget under en stor kampesten.

Med et brøl, der fik mig til at gispe, tonsede den store kødklump frem gennem støvet. Pile, spyd og endda et par kasteøkser sad fast i den blege krop, og lilla blod løb ud af sårene.

En vagt, der ikke så meget ældre ud end mig selv, skreg højt og tog sig til benet, som var fastklemmt mellem murbrokker af store sten.

Mutanten fik straks øje på ham.

Drengens brune øjne var opspærrede i rædsel og panik. Han skreg og rev i benet, der ikke rykkede sig.

Mutanten gik frem mod ham og hævede kødøksen højt mod solen.

Jeg greb den nærmeste sten og kastede så hårdt, jeg kunne. Den ramte mutanten lige på siden af hovedet, samtidig med at en pil borede sig ind i hans ben. Men mutanten fortsatte.

Vagtens øjne gled bedende over på mig. Hans kæbe dirrede. Frygten stod malet i ansigtet på ham.

Jeg kastede endnu en sten og skreg højt, lige da kødøksen kløvede drengens krop i to. Straks vendte mutanten sig mod mig. Mit hjerte stivnede.

Den tonsede frem og svingede igen kødøksen.

Jeg dukkede mig, og med et kolossalt brag smadrede øksen ind i muren, der rumlede som tordenvej og kollapsede. Jeg tog hænderne beskyttende over hovedet, mens jeg løb. Øjeblikket efter faldt jeg over en af de mange sten.

Rystende kiggede jeg mig hurtigt over skulderen, hvor mutanten havde fået det meste af murbrokkerne ned over sig, men stadig fortsatte efter mig.

Nogen tog fat i min arm og trak mig op i en hurtig bevægelse. Jeg kiggede forskrækket op.

”Mylo.” Mit hjerte hamrede og overdøvede alt andet. Han greb min hånd, og vi spænedes over bjerget af murbrokker. Jeg kunne fornemme mutantens tunge skridt bag os. Flere byvagter og tilskuere flygtede mod bageren og forsvandt rundt om hjørnet.

Vi løb hurtigere end den store, tunge kødklump og kom over bjerget af sten og stumper af den ødelagte gangbro.

”Mylo og Zana,” lød min fars dybe stemme igennem råb og skrig. Jeg vendte rundt og fik øje på ham. I virva-

ret af paniske mennesker, der flygtede, stod han stille som en statue. Rolig og fattet. Han pegede på os.

”Hold jer på afstand. Lige meget, hvad der sker.”

Gruppen af karavanefolk havde samlet sig omkring ham. Mylos far, Ezki, ladede sin armbrøst med en ny pil. Ingen af dem flygtede. De ikke så meget som skælvede. Jeg blev roligere, da jeg så, de ikke var bange. Jeg nikkede til far og viste, at jeg havde hørt ham og forstod.

To kzitakvinder holdt en kugle imellem sig. Den var formet af tørrede blade og groft pergamentpapir med besværgelser skrevet på siden. En af kvinderne satte ild til en væge i bunden, og tyk, grøn røg steg op fra kuglen. Kvinderne messede i vinden. Deres stemmer bredte sig som en summen på pladsen sammen med røgen.

Den grønne røg lagde sig som en tung sky omkring mutanten, der standsede midt i et skridt. Den sænkede armene med de to gigantiske kødøkser.

”Hooooold!” råbte Ezki. Hans dybe stemme rungede ud over den ødelagte plads. ”Vent. Først når alle er klar, skyder vi. Et enkelt angreb vil vække monstret fra besværgelsen. Gør jeres våben klar roligt og kontrolleret.”

Mutanten stod stille med armene hængende løst ned langs siden og et fraværende, tomt blik. Den store krop svajede let oven på bjerget af murbrokker, mens flokken af vagter og ørkenfolk ladede deres våben.

”Tre ...” begyndte Ezki højt.

Mutantens blik gled hen over pladsen og standsede ved gruppen af byvagter og ørkenfolk. Så virkede det til, at blodlysten strømmede tilbage i dens blik.

”To ...” råbte Ezki, mens bæstets muskuløse, bulede ben tog et tungt skridt frem.

”En ...”

Mutanten satte i løb.

”NUUU!” brølede Ezki, og alle sendte på samme tid deres pile, spyd og kasteblade afsted.

Våbnene borede sig ind i mutanten, og lilla blod sprøjtede fra sårene. Giganten standsede, vendte hovedet mod himlen og brølede højt. Så faldt den tunge krop forover og landede, så jorden rystede.

Der var helt stille på pladsen. Ingen rørte sig. Jeg opdagede, at jeg klemte Mylos hånd.

Han sendte mig et beroligende smil, og jeg trak

hurtigt hånden til mig.

”Den er død,” lød det tøvende fra en byvagt.

Mutanten lå stille.

”Den er død,” gentog en kvindestemme fra bageren på hjørnet, og straks bredte lyden af jubel sig i gaderne.

Ezki, min far og de andre gik med det samme i gang med at fjerne murbrokker ved den sammenstyrtede mur.

”Vagterne, der faldt ned,” hviskede jeg og rejste mig.

”Kom,” sagde Mylo alvorligt og gik forbi mig ned mod bjerget af stenbrokker.

Jeg fulgte efter ham. Da vi passerede mutanten, ramte en sur, rådden lugt min næse. Vi hjalp med at grave og fjerne sten, indtil min far stoppede os.

”Nu er vi der næsten. I har gjort det godt, men nu skal I gå tilbage til markedspladsen,” sagde han.

Vi nikkede og vendte rundt uden et ord. Vi var kun nået til bageren, da vi hørte ophidsede stemmer.

”Jeg kan se noget. Jeg tror, det er en arm,” råbte en mand.

Mylo og jeg fortsatte væk derfra, som min far havde sagt. Vi så os ikke tilbage.

METTE MIKA WERNER

Mette debuterede i 2022 med *Fejlbesværgelsen*. Bogen modtog en debutantpris samme år.

Hun er opvokset i København og har altid været glad for at læse og skrive. Som barn læste hun alt lige fra Stephen King til Anders And. Med tiden begyndte hun at interesse sig for klatring, arkæologi, rejser og oplevelser ude i

verden. I dag bor hun i Nordsjælland med sin mand og børn. På hendes mange bogreoler er der fyldt med brætspil og bøger, hun har slæbt med hjem fra hele verden. Hun læser stadig alle genrer lige fra sci-fi, fantasy, klassikere, gysere, hjertevarme fortællinger, tegneserier og historiske bøger om opdagelsesrejsende, forsvundne civilisationer og vikinger.

Mette blev Finalist til *Læsernes favorit 2023*, samt nomineret til *En forfatter der har gjort særligt indtryk 2023*.